

Cetatea Cavalerilor

2023 –ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) IUNIE 2023

Nr. 6 (34)/ IUNIE 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 – 6889

MARTIRIUL creștin în epoca Imperiului Roman și în cea comunistă (partea I-a)

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

**„Sângele dumnezeiesc al Domnului Iisus este
puterea sfințitoare, curățitoare, transformatoare,
hristificatoare, îndumnezeitoare, mântuitoare.”
(Sf. Iustin Popovici)**

Martiriul Mântuitorului nostru Iisus Hristos

DUMNEZEU – prin dragostea Treimică absolută, pecetluind Frumusețea ancestrală divină întru Cuvânt, Adevăr, Libertate, Jertfă, Cruce și Înviere a reînnoit Creația primară – Jertfă Trinitară de Iubire, prin Creația Hristică – Înomenirea LOGOSULUI – Jertfă Trinitară a Dragostei, prin voința Fecioarei MARIA și a Duhului Sfânt, în ipostaza supremă Dumnezeu-Om.

În Creația primară, Omul primordial a fost zidit prin Voia și graiul divin, de Dumnezeu-Tatăl prin Fiul în Duhul Sfânt și i s-a dat suflet după „chipul lui Dumnezeu”, suflet după „chipul Treimii”, adică un suflet după strălucirea chipului Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.

Prin Creația Hristică, Omul a fost renăscut, întru mântuire, nu prin cuvânt, ci prin Martiriul dumnezeiesc, prin Sângele sacru-divin al lui Hristos, vărsat dorit, de Dumnezeu-om pe Cruce!

„Prin Dumnezeu-om Hristos, noi trăim într-o înrudire de sânge cu Dumnezeu... Sângele dumnezeiesc al Domnului Iisus este puterea sfințitoare, curățitoare, transformatoare, hristificatoare, îndumnezeitoare, mântuitoare. De aceea Noul Testament este un Testament în sângele Dumnezeului-om Hristos. Este un Testament nu în cuvânt sau în învățătură, în lege sau în poruncă sau în orice altceva, ci în sângele cel dumnezeiesc și divino-uman, care este izvorul tuturor puterilor de viață făcătoare și minunate care pun în lucrare iconomia divino-umană a mântuirii...

Înrudirea de sânge a omului cu Dumnezeu, se dobândește înăuntrul trupului divino-uman al lui Hristos, în Biserică. În ea curge dumnezeiescul Sânge al lui Hristos, care din dumnezeiasca Lui inimă intră în tot organismul și în toate mădularele Bisericii, săvârșind toate minunile mântuirii de orice păcat, de orice fel de moarte, de orice diavol și umple, în fine, tot ce este concorporal cu Hristos, de toate energiile dumnezeiești și de - viață - făcătoare și îndumnezeitoare...

Sângele Dumnezeului-om înnoiește cu totul pe om, pentru că în Sângele acesta se găsește puterea dumnezeiască a vieții veșnice. El împacă și unește pe om cu Dumnezeu. Lucrul acesta s-a întâmplat pe Crucea de pe Golgota și se continuă în trupul divino-uman al Bisericii, prin Sângele cel de-viață-făcător și îndumnezeitor al dumnezeieștii Euharistii.” (Sf. Iustin Popovici, Omul și Dumnezeu-Om, Abisurile și culmile filosofiei, trad. Pr. Prof. Ioan Ică/ diac. Ioan I. Ică jr., Ed. Sofia, București, 2010, p. 229-230)

Câtă Dragoste trebuie să existe în Dumnezeu-Tatăl, dacă prin Iubirea Sa de oameni, a trebuit să-și jertfească Fiul, ca să poată să recupereze omenirea care L-a răstignit pe Cruce?!

Dragostea dumnezeiască, creație a Frumosului este Jertfa supremă, absolută a Iubirii divine! „Întâi dragostea!... Dragostea de frumusețe, de lumină, de adevăr, dragostea mângâiere, îndem și creație,...dragostea care dăruie, care hrănește pe altul,...cea a sufletului care se revarsă fluvial.” (Ernest Bernea, Preludii, Predania, 2011, p. 47)

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

Opera divină de răscumpărare a Omului – făptură creată, respectiv a omenirii întru renașterea sa hristică a fost înfăptuită de Tatăl ceresc, de Fiul – Unul Născut, de Duhul Sfânt și de Fecioara Maria – Maica Domnului nostru Hristos, prin Jertfă curată, sfântă și Iubire dumnezeiască.

Biserica lui Iisus HRISTOS – cea Una Sfântă, Apostolească și Universală s-a întemeiat așadar, pe Sângele Jertfei pure a getului Mântuitor, deși actul martiric a fost început de alt sfânt get, IOAN Botezătorul - primul martir al Creștinismului HRISTIC, plămădit ca Evanghelie a IUBIRII!

În actul Creației primare, Dragostea Treimică absolută, a pus temelie, JERTFA, ca Frumusețe mistică, hărăzind nației primordiale pelasge, destinul sacru al MARTIRIULUI!

Astfel, Martiriul primordial pelasg devine o FILOSOFIE a vieții pământene, permanente, a armoniei Frumosului ancestral, întocmit în ipostaza sa sublimă, ce transcende în viața Vieții, încununând filocalico-sofianic, Neamul pelasgo-geto-dac, cu aura pururea a NEMURIRII!

În martiriul pelasg odrășlește așadar, Mlădița Martiriului Hristic prin care se întrupează Creația Hristică, ca Har, Dragoste, Voință și Libertate a lui Dumnezeu și a Fecioarei MARIA!

„Prin viața Lui divino-umană Dumnezeu-om a dat filosofia Lui divino-umană a atoateunității. În această viață și în această filosofie nu e loc pentru păcat, pentru rău și pentru moarte.” (Sf. Iustin Popovici..., p. 62)

Filosofia Martiriului Hristic a odrăslit Învierea Mântuitorului Hristos și învierea omului teofor!

Jertfa divină de sânge – MARTIRIUL Hristic s-a pus Temelie și Catapeteasmă Bisericii Sale, pentru a se întări și înălța, prin dogmele de credință, recapitulând în teologia Ei, prin Darurile Mângâietorului – Duhul Sfânt, toate celelalte jertfe martirice, de la începutul Istoriei până la a Doua Venire a Mântuitorului, în Ipoastaza Sa, de Împărat al Cosmosului și Judecător al omenirii. „În esența lui, creștinismul este de la Duhul Sfânt și în Duhul Sfânt.” (Sf. Iustin Popovici..., p. 222)

Națiunea primordială pelasgă a fost hărăzită de Atotcreatorul întru specificul privilegiat al naturii însușirilor sale, prin tripla ipostază a Filosofiei metafizico-isihastă, precursorare a Filosofiei divino-umane – Evanghelia Iubirii, ca latură mistică: înțelepciune, creație, spirit, latură morală, Iubirea cea nouă, hristică, care ne impune să iubim așa cum ne iubește Mântuitorul Hristos: „Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unii pe alții, așa cum Eu v-am iubit pe voi!” (Ioan 13, 34) și latură isihastă, martirică: frumusețea mistică întru sublimul divin al Jertfei, Crucii și Învierii Hristice!

Opera Răscumpărării Omului, înfăptuită de Dumnezeu-Fiul, poate fi privită ca: „Revelație a iubirii dumnezeiești, model moral absolut, recapitulare sau reunire în Hristos a umanității și a întregii făpturi, omagiu adus dreptății divine cu prețul jertfei, ispășire penală substitutivă tot prin jertfă, sfințirea firii prin biruirea stricăciunii și a morții în înviere, care se fac premiză a învierii noastre... Toate cuprinzând adevăr, sau parte din adevăr și toate privind unica viață a Domnului revărsându-se în viața unică a Trupului Său – Biserica.” (Părintele Constantin Galeriu, Jertfă și Răscumpărare, Ed. Harisma, București-1991, p. 170)

Revelația Iubirii dumnezeiești, ne descoperă Dragostea absolută, Iubitorul absolut-Hristos! Iubirea absolută a lui Iisus Hristos a fost egală și mai presus de Jertfa Sa supremă de pe Cruce!

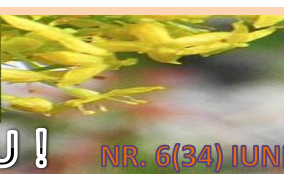
„Numai cel care învinge moartea și izbăvește neamul omenesc de moarte are iubirea adevărată. Ce iubire este aceea care nu izbăvește de moarte pe cel pe care-l iubește? Pentru aceasta Domnul Iisus este Singurul Iubitor de oameni. Și iubirea Lui este integrală, iubirea lui este totală, pentru că ea cuprinde tot adevărul, toată dreptatea și tot ce este înalt, nobil, nemuritor, „logosic”, dumnezeiesc.” (Sf. Iustin Popovici, op. cit., p. 55)

Opera eshatologică a venirii Fiului lui Dumnezeu se desfășoară sub Pronia Duhului Sfânt, de la Pogorârea Sa – Cincizecimea - Rusaliile, până la a Doua Venire, și ea trebuie privită în unicul mod sacru, primind cu dragoste și jertfă, pe „Cel ce vine!”, prin creație, mărturisire și martiriu.

Mărturisorul creștin-ortodox valah, trebuie să manifeste venirea Domnului, prin credință, har, creație, dragoste, adevăr, libertate, jertfă, cruce, întru Corola-Cunună a MARTIRIULUI!

Evanghelia IUBIRII și Dogma Bisericii lui Hristos s-a scris cu Sângele lui Iisus și cel al Martirilor!

„Fiecare părticică din dogmele Bisericii s-a impus prin sângele celor ce au fost gata să-și dea viața pentru mărturisirea ei!” (Sfântul Maxim Mărturisorul și tovarăși săi întru martiriu: papa Martin, Anastasie Monahul, Anastasie Apocrisiarul, „Vieți” – actele procesului – documentele exilului, trad. Diac. Ioan I. Ică jr., Deisis, Sibiu-2004, p. 8)

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

3

MARTIRIUL creștin în curgerea sa, sacră, Hristică ne relevă cele două aspecte fundamentale: frumusețea Jertfei - sublimul întrupat de Erou, Dragostei lui Dumnezeu, Fecioarei Maria, Neamului său și urâtenia prigonitorilor, a persecutorilor, a torționarilor sterpi de umanitate.

Spălându-și veșmintele curate ale sufletului în Sângele Mântuitorului, ale MIELULUI divin, viața Eroului-Martir trece prin moartea sa albă întru Aura verde, în veșnicia luminii Învierii!

Persecuțiile sângeroase împotriva creștinilor au fost gândite, plămădite, declanșate de fariseii și saducheii iudei, asupra celui mai mare Profet Ioan Botezătorul, culminând cu Mântuitorul Hristos și continuând de-a lungul timpului cu mulțimea jertfelor martirice până dincolo de astăzi.

O singură seminție capabilă de ura absolută, luciferică a fost aleasă să-L ucidă pe Hristos, prin moartea batjocoritoare pe cruce, dar care a devenit Crucea Biruinței, a Învierii Domnului.

Sfântul Maxim Mărturisitorul, unul dintre Mari prigoși și persecutați ai Bisericii lui Hristos, de către urmașii celor care L-au persecutat pe Însuși Mântuitorul omenirii, ne face un portret fidel al poporului ales, din care s-au născut rabinii iudei, talmudiști, persecutori, urători, prigonitori.

Numai seminția care are în gena sa, stigmatul urii diabolice contra lui Dumnezeu și a creștinilor teofori e capabilă de uciderea martirilor, de persecuțiile barbare și torturile satanice!

Potrivit proorociei, „toate popoarele au plesnit cu mâinile și au strigat lui Dumnezeu cu glas de bucurie. Că Domnul este preaînalt, înfricoșător, împărat mare peste tot pământul” (Ps 46, 1-2), fiindcă lor li s-a făcut cunoscut în chip tainic Fiul Unul-Născut venind în trup ca „Domn”, ca Unul Care poruncește ca unor robi virtutea celor ce se țin de porunci prin făptuire;

„Preaînalt” ca dăruitor al cunoașterii adevărate celor ce se grăbesc din dorința de înțelepciune prin contemplare spre înțelegerea tainelor goală de simboluri; „înfricoșător” ca Judecător și Răzbunător al încălcărilor;

„Împărat” ca Unul Care împarte fiecăruia cele pregătite după vrednicie; iar „mare” ca Unul Care ce face mai presus de fire prin cele contrarii cele contrare și prin pătimire creează nepătimirea, prin moarte, viața și dăruiește firii cu o putere uimitoare prin lipsurile după trup deprinderile neschimbabile în cele bune.

Dar nici așa poporul cel fără de minte nu se rușinează și nu încetează să prigonească credința și virtutea, pe care în mod limpede le prigonește din pizmă, ca unul ce a căzut din amândouă și nu știe că a căzut, „schipătând din amândouă gleznele (3 Rg 18, 21) și neputându-se ridica deloc din căderea necredincioșiei sau, ca să spunem mai potrivit, nevrând să facă asta; ca unul ce trădează pururea credința și virtutea de dragul mândriei și al plăcerii, ca un popor apostat și nebun și ca un neam neînvățat.

Căci împărțindu-și viața sa întru acestea, apostatul și plinul de fărădelegi își face din una, din mândrie mamă a apostaziei, iar din cealaltă, din plăcere creatoarea urii de oameni, ca atât Dumnezeu, cât și creația să fie ocărate de el: Unul, Dumnezeu fiind disprețuit, iar cealaltă, creația stricată de miasmele întreprinderilor lui.” (Sf. Maxim Mărturisitorul, op. cit., p.53-54)

Sfântului Dimitrie, Mitropolitul Rostovului, după o rugămintă fierbinte care a durat 19 ani, Maica Domnului i-a arătat tortura diabolică la care a fost supus Fiul său și Mântuitorul nostru.

Viața dezrădăcinată de sensul ei divin – Viața vieții își pierde strălucirea, lumina, adevărul, sensul ei firesc, plămădit de Atotcreator, devenind stârpiciune - iadul insului, care-l ucide atât pe el cât și pe cei ce aparțin Frumosului, Armoniei, Libertății, Adevărului, Iubirii, Sfințeniei.

Tot ce devine Antidivin, Antilogos, Antihristos, Anticreație se întrupează în absurd și nebulie, creind în insul respectiv dispoziții satanice, careucid frumosul, harul, sacrul creat.

Urătorul de Dumnezeu și de oameni, iubitorul de sine se cufundă într-o izolare egoistă fiindcă se sfâșie lăuntric. Sensul i se schilodește, sentimentul i se atrofiază, iar rațiunea i se mutilează împrăștiind peste tot foc, ură, venin, spurcăciune și deșertăciune.

Sufletul care-L izgonește pe Hristos din inima sa, se schimonosește de ură, făcându-i loc lui Lucifer și nu mai trăiește insul respectiv, ci Lucifer care se lăfăie în inima lui stearpă de iubire. Acel ins L-a omorât pe Hristos și pe tot omul teofor, hristofor, duhofor, mariofor, erou-martir.

Urătorii de Dumnezeu, de hristofori și mariofori sunt inșii cei mai urâți din lume!

Falșii profeți care propăvăduiesc prin egoismul lor, ura, violența, uciderea a tot ce e frumos, divin și sfânt, schilodesc și mutilează fiii seminței lor, transformându-i în antihriști. Paradoxal însă, antihriștii au înlesnit antinomia divină, Martiriul Hristic, martiriul Mariei, martiriul tuturor teoforilor, întru Învierea Domnului în care odrăsește învierea noastră ortodoxă.

Getatea Cavalerilor

2023 –ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

„Schilodite și mutilate de iubirea de sine, gândurile și simțămintele egoistului nu mai recunosc nici omul, nici pe Dumnezeu, pentru că nu mai ajung la ceea ce este veșnic și la ceea ce este divino-uman. O prăpastie tragică se deschide în gânduri, în simțăminte, în viață: o sfâșiere blestemată în conștiință, în inimă, în suflet, o ruptură ce pustiește, ca în Faust, chipul său de om.” (Sf. Iustin Popovici, Problema persoanei și a cunoașterii după Sfântul Macarie Egipteanul, Atena, 1926, p. 12-27)

Întru Martiriul Hristic, divino-uman, pe Cruce, S-au Răstignit în duh, Sfânta Treime, Maria Maica Domnului și dreptii omenirii, Cruce care a odrăslit apoi Învierea Domnului Iisus, întru care a odrăslit, odrăsește și învierea tuturor hristoforilor și marioforilor ortodocși ai lumii!

Trei CRUCI

4 „Pe Golgota e-o cruce întreită,/ Ai zice că și crucile sunt trei,/ Așa e pe icoane zugrăvită,/ Așa se scie-n duhuri chipul ei.// Pe crucea cea din dreapta țintuită/ Prin dragostea de Fiul, Maria Maica Lui!/ Și poartă grea în palmele-i sfințite/ Durerea toată a ranelor de cui.// Nu. Mama nu-i sub cruce numai. Iată/ Că sângere și Ea pe cruce sus./ Zdrobită și cu spini încununată/ Icoana vie a dulcelui Iisus.// Și nu numai o cruce poartă Maica milostivirii/ Ci-n unirea veșnicei iubiri,/ Cu Fiul Ei dumnezeiesc Ea poartă/ În duh durerea-ntregii omeniri.// Și iată-n numele Treimii Sfinte/ Golgota astfel s-a desăvârșit./ A treia cruce, să luăm aminte/ E Crucea neamului iubit.” (Zorica Lațcu -MaicaTeodosia, Poezii, Ed. Sofia, București-2000)

Slăvire Tatălui ceresc, lui Hristos, Duhului Sfânt, Fecioarei Maria și Neamului nostru iubitor de Frumos și de Jertfă!

4 Iunie 2023 + Pogorârea Duhului Sfânt